

ІВАННА І ВАННА

Коли Іванна переселилася із маленької квартири у просторий приватний дім, вона зраділа. Нарешті в дівчинки були своя кімната, своє моторошне горище, власний потайний сховок і свій шлях на кухню. Якби ж то вона знала, що проблеми тільки починаються!

Тато з мамою побудували в новому будинку чимало кімнат, переходів, закутків, а також:

три балкони, два туалети, одні покручені сходи, одне горище (моторошне) та один велетенський підвал.

У просторі такого розміру знайти Іванну, щоб нагодувати її ненависною вівсянкою, було майже не-реально. Що цілком влаштовувало дівчинку.

Новий будинок, на думку Іванни, мав низку переваг.

Можна гоцати по кімнаті скільки хочеш — аж до невеличкого землетрусу.

Можна вирушити у довгу подорож геть від кухні і сховатися від запаху скаженої риби. Ой, смаженої риби (уточнення).

Можна запросити друзів. Місця вистачить усім.

Можна завести тварин. Хоч цілий зоопарк. У вітальні поміститься слон. У батьківській спальні — бегемот. У гостьовій — дві жирафи. Поросята влізуть до гардеробної. Сова виведе совенят на горищі. Підвал окупують кролики. А в кімнаті Іванни замешкає страус. І ніхто не поскаржиться на брак місця.

«Який пречудовий дім!» — думала Іванна аж до вечора, не підозрюючи про один суттєвий недолік.

— Іванно, ти й досі не спиш? — здивувалася мама, коли випадково буцнула об неї у тьмяному коридорі. — Контрольну з англійської, я так розумію, ти зібралася проспати?

Іванна такого злісного наміру не мала, тому погодилася, що зараз саме час трохи поніжитися у ванні та й пірнути в ліжко. Вчасне вставання наступного дня і справді скидалося на потенційний пристойний подвиг.

...Завершувався перший дуже цікавий день у новому будинку. Іванна розпакувала коробку із дріб'язком, знайшла на дні свою зубну щітку, у валізі виловила халат із рушником і рушила у ванну кімнату.

Ось тут і починається історія.

Іванна прочинила двері до ванної кімнати — і застигла. На стінах сяяла нова плитка. Над мийкою блищало овальне дзеркало. Приємно пахло квітковим милом. Пральна машина щойно завершила свою роботу і дрімала.

Лише ванни не було.

Штука в тому, що Іванна дуже добре пам'ятала: ще сьогодні до обіду вона мила руки саме над ванною — новенькою, білою, аж очі сліпило. А ще розвівалася помаранчева шторка, підібрана під колір плитки! А ще змієюю здіймав голову до стелі душ.

А тепер митися було ніде.

Іванна почухала потилицю і як була, зі щіткою, халатом і рушником, пішла назад до своєї кімнати. Дорогою дівчинка зосереджено міркувала про таємниче зникнення ванни.

Злодії не можуть просто собі прийти і викрасти такенної ваги предмет. Та ще й коли господарі вдома. У робітників ремонтної бригади на те, щоб протягти її від дверей до другого поверху, пішло півгодини. Робітників було четверо. Вони ледь доперли ванну до місця призначення. Щоб робітники вигукували, поки тягли, Іванна повторювати не буде. Вона ж чемна дівчинка.

Тому, з точки зору Іванни, тихі суперсильні злодії — версія ще більш фантастична, аніж думка, що ванна сама віддерлася від стіни, навшпиньках прокралася по сходах і залягла десь у кутку, як крокодил.

— Нічого не розумію, — сказала Іванна, повертаючись до своєї кімнати.

— Ку-ку! — озвалася ванна, визирнувши з-за Іванниного ліжка. — Не знайшла, не знайшла, один — нуль на мою користь.

Довелося Іванні іще раз застигнути.

— Ну, чого витріщилася? Ніби ніколи в житті не бачила ванн, які розмовляють і бігають, — реготнула ванна.

— Не бачила, — тільки й промовила Іванна.

А що їй лишалося робити.

— Ну, залазь уже, купайся, нині я добра. Але май на увазі: надалі — жодних поблажок. Я щовечора ховатимуся від тебе. У різних місцях цього дому, а він, зваж, великий. Якщо знайдеш — будеш чиста. А ні — то вже вибачай.

— Але чому, чому... — видавила Іванна, — чому ти від мене утікаєш?

— По-перше, мені нудно. По-друге, я здорова і повна сил. А по-третє, ну не бігати ж мені від дорослої мами, сама подумай! Та ж вона мене миттю

за гарантією поверне. А дитині ніхто не повірить. То будемо сьогодні митися — чи як?

Усе ще приголомшена, Іванна не зважувалася підійти ближче.

Ванна помітила, що надто вже залякала дитину, тому миттю подобріла.

— То йди вже, Іваночко, йди. Не бійся, не вкушу.

— А я й не боюся, — огризнулася Іванна. Звинувачення в боягузстві зачепило її за живе. — Я думаю, як мені митися, коли душ не прикручений до водогону?

— А... це? Не переймайся, води хоч відбавляй. Якщо я вже зуміла віддерти гіпс, котрим мене ваші робітнички скрутили, то не сумнівайся — і з водогоном розберуся.

Іванна ніжилася у ванні та продовжувала дивуватися. На такі пригоди в новому домі вона навіть не сподівалася!

Наступного вечора Іванна взяла зубну щітку, халат, рушник і рішуче рушила до ванної кімнати. Уранці, по обіді та навіть о 19:30 ванна стояла, де й мусила бути, і жодних ознак руху чи говоріння не виявляла. Дівчинка засумнівалася, чи не наснилася їй учорашня дивна історія.

Даремно Іванна сумнівалася. Ванна знову зникла. Дівчинка зітхнула й подалася на пошуки. Вона зазирнула у спальню батьків, у недобудовану гардеробну, відтак до гостьової, потім у підвал, а насамкінець —